

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ ΜΟΡΦΕΣ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

Η ΖΩΗ ΤΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑΣ ΘΕΟΔΩΡΑΣ, ΤΗΣ ΜΑΚΑΡΙΑΣ

Η μυστική λατρεία των εικόνων. Πώς προεβήκε το μυστικό της βασιλευμένης Εύφροσύνης. Οι μάντιες του αυτοκράτορος. Ο θάνατος της Θεοφίλου. Οι διαταγμές της Θεοδώρας. Η τρεμερές συκεφαντίας κατά του Πατριάρχου Ιωάννου. Το τελεσιγράφη των εικονοκλατών. Ο Πατριάρχης σέρεται έξω από το Πατριαρχείο. Στο μοναστήρι. Μαστιγώμα του Πατριάρχου μέχρι χιμαρές. Η θριαμβευτική άναστήλωση των εικόνων, κ.τ.λ.

Π

“Ο,τι γινόταν μέσα στο καϊάτι με την αυτοκράτειρα Θεοδώρα και τη μυστική λατρεία των εικόνων, γινόταν και σ’ όλη την άνωτάτη ζωνανία του Βυζαντίου.

Η μητέρα του Θεοφίλου, η γομφ και είνεθβις αυτοκράτειρα Εύφροσύνη, μέσα στο μοναστήρι όπου έτελείονε, άφοσιωμένη στο Θεό, τη ζωή της. Ελάτρενε κι’ αυτή, όπως ή νύφη της, χωρίς τις εικόνες. Κάθε φορά πάλαιστα που ο αυτοκράτορας της έστειλε τις κόρες του για να την έπισκεφθούν, αυτή δεν έπαινε να τους μιλήει γι’ αυτές.

Ο Θεοφίλος, ο όποιος τό κυμαριζόταν αυτό, προσπαθούσε να κάνει τις κόρες του να του όμολογούσαν την αλήθεια. Μά δεν κατόρθωνε να τους άποσάσει ούτε λέξει. Μία μέρα όμως ή μικρότερη άπ’ τις νεαρές περιχίτισσε, έπρόδοσε, χωρίς να τό θέλει, τό μυστικό της γιαγιάς της. Καθώς μιλούσε στον πατέρα της για τα πλούσια δώρα που τους έβριαν κάθε φορά που πήγαινε με τις άδελφές της στο μοναστήρι και για τα έλλεικτά φρονιά και γλυκομαματιά που τους προσέφεραν, αυτή έλεε άκόμη ότι ή γιαγιά της είχε ένα μεγάλο καϊάτι γεμάτο «Ξύλινας εικόνες».

Τις όποιες συχνά άνομιμαίσε στο μπωτό τους και τις έβαζε να τις άσπασθουν μ’ ειλάβεια.

Ο Θεοφίλος κατάλαθε άμέσως περί τίνος έπρόκειτο, και από εκείνη την ήμέρα άναρρόησε στις κόρες του να μην άνοιγαν να βλέπουν τη γομφ βασιλομήτορα.

Μά και πολλοί πολιτικοί άνδρες, πολλοί ύπονογοί και έπιστοι σύμβουλοι του Θεοφίλου, είχαν τις ίδιες θρησκευτικές άντιλήψεις στο ζήτημα των εικόνων με τις δυο αυτοκράτειρες.

Η μυστική λατρεία των εικόνων είχε έπεκταθεί σε τέτοιο σημείο, όστε οι μάντιες, τους όποιους άγαπούσε να συμβουλευτείται συχνά ο αυτοκράτορας, τού προσήταναν ως προσοχή την θρησκευτική άναστήλωση τους.

Γι’ αυτό, όταν ο Θεοφίλος έστρεφ’ από λίγο καιρό, άρρώστησε βαρεια, νοσήθωντας ότι δεν θα σηκωνόταν πια άπ’ τό κρεβάτι, (όπως και πράγματι συνέβη), κάλεσε κοντά του τη Θεοδώρα και τό λογοθέτη Θεόκτιστο, τον πρωθυπουργό του, και τους έβαλε να τού όμοσιον ότι, μετά τό θάνατό του, δεν θ’ άναστήλωναν τις εικόνες και δεν θ’ άντικαθίσταναν τον Πατριάρχη Ιωάννη, ο όποιος ήταν ο πιο άμειλιτος διάκχος των.

Όπως θα όοιμε άμιας παρακάτω, ο όρκος αυτός έμελεε να παραβιαστεί πολύ γρήγορα...

Μετά τό θάνατο του Θεοφίλου, έπειδή ο διάδοχός του Μιχαήλ ΙΙΙ ήταν άκόμη 3-4 έτών, ή Θεοδώρα ανέλαθε την άντιβασιλεία μέχρι της ένηλικιάσεώς του. Διετήρησε κοντά της τού πιο κρισιότερους συμβούλους του στέγγου της για να την όδηγούν, μεταξύν των όποιων τό λογοθέτη Θεόκτιστο, που έξασκούσε μεγάλη επίδραση επάνω της και τό μάγιστρο Μανασήλ. Οι δυο αυτοί πολιτικοί ήταν άνθρώποι είνεθβις, άφοσιωμένοι, όπως και ή αυτοκράτειρα, στη λατρεία των εικόνων.

Γι’ αυτό, άμέσως μετά τό θάνατο του Θεοφίλου, αφέθηκαν να τις άναστήλωσουν και να δώσουν τέλος στο σχίσμα, που χώριζε την όρθοδοξία.

Μά συνέβη τότε κάτι περίεργο και άπροόδοητο : Η Θεοδώρα, ή φαντατική εικονολάτρη, έδίδασσε να τους βοηθήσει στην πραγματοποίηση της σκέψεώς τους. Άγαπούσε τό στέγγό της, διατηρούσε μία τριφερή άφοσίωση στη νύφη του και ήθελε να κρατήσει τον όρκο που τού είχε δώσει.

Όλοι όμως, ή μητέρα της, οι άδελφοί της, οι σύμβουλοί της, την έπέειξαν ν’ άναστήλωση τις εικόνες. Τού ζάκων ή Θεοδώρα τους έλεγε κάθε τόσο :

—Ο στέγγός μου, ο μακαριτής αυτοκράτορας, ήταν ένας άνθροπος σοφός. Ό,τι έκανε, τό έκανε άφού τό ζύγισε πρώτα καϊά. Δεν μπορούμε λοιπόν να ξεχάσουμε και να περιφρονησουμε τις θέλησεις του....

Τότε, για να την άναγκάσουν να ταχθεί με τό μέρος τους, οι εικονολάτρες άρχισαν να την φοβίζον, λέγοντάς της ότι γινόταν άσπιπαθής στο λαό, έξασκοιούδοντας να έπιμεινή στην πολιτική του Θεοφίλου, και ότι ύπληχε κίνδυνος έπαναστάσεως, ή όποια θα έκανε τό γιοφό της να χάσει τό όθρονο του....

Έτσι στο τέλος ή Θεοδώρα άναγκάστηκε να συμμορφωθεί με τις ύποδείξεις των συμβούλων της και συχνά έκανε Οικονομική Σύνοδο στην Κωνσταντινούπολη, για να συζητήσει την άναστήλωση των εικόνων.

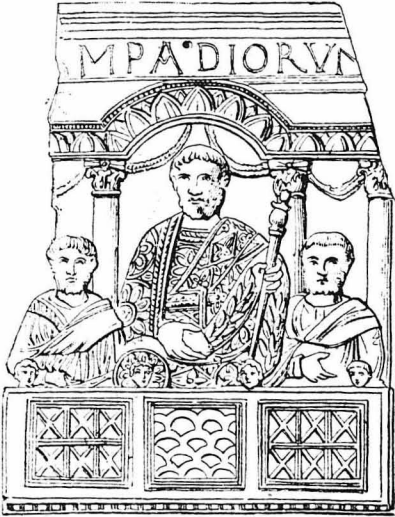
Μά για να έπιτύχει ή Σύνοδος αυτή τό σκοπό της, έπρεπε οι εικονολάτρες να βγάλουν από τη μέση τον Πατριάρχη Ιωάννη, άνθροπο με άντίληψη, μορφωμένο, δραστήριο και φανατικό, όπως είπαμε, έχθρο των εικόνων. Οι εικονολάτρες που τότε μισούσαν θανάσιμα, είχαν διαδοσει γι’ αυτόν πως ήταν μάγος και τον είχαν έπαινωάσει «εξαμονάμητο», ενόσω ‘Απολλώνιος», ενόσω Βαϊάνας....

Έλεγαν άκόμη εις βάρος του τις πιο τρομακτικές ιστορίες και μεταξύν των άλλων, ότι με τις επικλήσεις του ποός τους δαίμονες, έξόντωνε τους έχθρους του Θεοφίλου, ότι κάθε νύχτα, έκανε με τους έξοκισμούς του τό μεγάλο μπουρντζήνο φερδι που στόλιζε τον ‘Ιππόδρομο, να ζωντανεύει και ότι στο άπομερο σπίτι του είχε ένα μυστηριώδες ύπόγειο, όπου συγκαθόνανε τις πιο όμορες και πιο διεφθαρμένες γυναίκες του Βυζαντίου και μαζί τους, προσφέροντας άνιερές ύψεις, έπελάετο τους δαίμονες και τους νεκρούς, για να τού άποκαλήθουν τα μέλλοντα.

Τα τερατολογήματα αυτά δεν είχαν καμιά σχέση με την αλήθεια κι’ έλέγοντο μόνο άπ’ τον Πατριάρχη άνθροπο με άνοτρο πνεύμα, με ισχυρά θέληση και κατά συνέναση πολύ ένοχλητικός για τους άντιπάλους του. Γι’ αυτό, για να τον βγάλουν άπ’ τη μέση, τού έστειλαν μήνυμα, διά του όποιων τον προσκαλούσαν, όρθά κοφτά, ή να συγκατανεύσει κι’ αυτός στην άναστήλωση των εικόνων, ή να παρατηρήσει άπ’ τον Πατριαρχικό όθρονο. Ο Ιωάννης άόνηθησε κατηγορηματικά να συμμορφωθεί με τό τελεσιγράφο αυτό και τότε οι στρατιώτες που τού τό είχαν πάει, τού φέθηκαν με μεγάλη θανασιότητα, τον έσυραν διά της βίας έξω άπ’ τό Πατριαρχείο και τον όδήγησαν σ’ ένα μοναστήρι, όπου τον έκλεισαν.

Μαινόμενος για τα παθήματά του αυτά, ο Πατριάρχης, μόλις οι στρατιώτες έφίγγαν άπ’ τό μοναστήρι, έπήρε όλες τις εικόνες που στόλιζαν τους τοίχους του και τις συνέτοψε κατά γής με λάσφα....

Η Θεοδώρα μόλις τό έμαθε, έγινε έξω φρενών για την άνιερη πρά-

Ο αυτοκράτορας Θεοφίλος (Παλαιό άνάγλυφο)

και μόνο, γιατί ο Ιωάννης ήταν άνθροπος με άνοτρο πνεύμα, με ισχυρά θέληση και κατά συνέναση πολύ ένοχλητικός για τους άντιπάλους του. Γι’ αυτό, για να τον βγάλουν άπ’ τη μέση, τού έστειλαν μήνυμα, διά του όποιων τον προσκαλούσαν, όρθά κοφτά, ή να συγκατανεύσει κι’ αυτός στην άναστήλωση των εικόνων, ή να παρατηρήσει άπ’ τον Πατριαρχικό όθρονο. Ο Ιωάννης άόνηθησε κατηγορηματικά να συμμορφωθεί με τό τελεσιγράφο αυτό και τότε οι στρατιώτες που τού τό είχαν πάει, τού φέθηκαν με μεγάλη θανασιότητα, τον έσυραν διά της βίας έξω άπ’ τό Πατριαρχείο και τον όδήγησαν σ’ ένα μοναστήρι, όπου τον έκλεισαν.

Μαινόμενος για τα παθήματά του αυτά, ο Πατριάρχης, μόλις οι στρατιώτες έφίγγαν άπ’ τό μοναστήρι, έπήρε όλες τις εικόνες που στόλιζαν τους τοίχους του και τις συνέτοψε κατά γής με λάσφα....

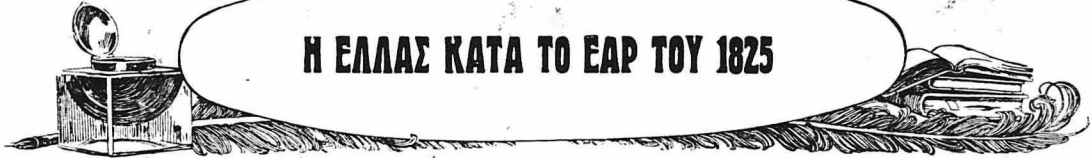
Η Θεοδώρα μόλις τό έμαθε, έγινε έξω φρενών για την άνιερη πρά-

ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΕΝΟΣ ΠΕΡΙΗΓΗΤΟΥ

Του Κόμητος ΓΚΙΟΥΖΗΣ ΠΕΚΚΙΟ

Η ΕΛΛΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΑΡ ΤΟΥ 1825

Πρὸς τὴν Αἴγινα. Ἡ ἔφις τοῦ νηιοῦ. Ἡ ἀλλόκοτος ἐνδυμασίαις τῶν γυναικῶν. Τὸ πένθος τῶν Ψαριανῶν. Ἡ λεβεντιά τους. Τὸ κατάρωμα τῆς θείας τοῦ Κανάρη. Στὸ σπίτι τοῦ ἥρωϊκοῦ πυρπολιτοῦ. Ἡ γυναίκα του καὶ τὰ παιδιά του. Τὸ μισανογιμένο ρέδο. Ὑπέροχοι χαρακτηρισμοὶ γιὰ τὴν γυναῖκα τοῦ Κανάρη. Ἡ ἀδικία τῆς Κυβερνήσεως πρὸς τὸν μεγάλο Ψαριανό, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΙΕ'.

Μόλις βγήκα στὴν ἀκτὴ τῆς Αἰγίνης τράβηξα ἀνάμεσα ἀπ' τὴ ἔρηια τοῦ πάλιοι λιμανιοῦ τῆς νήσου πρὸς τὴν πόλι.

Λόγω τῶν διαφόρων μεταναστεύσεων ποὺ ἐπέφερε ἡ Ἐπανάστασι, ἔχουν μᾶζευται στὴν Αἴγινα Ἕλληνες ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος, ἀπ' τὴ Χίο, ἀπ' τὴ Γαστινή, ἀπ' τὴ Λεβαδεία, ἀπ' τὴν Ἀνατολὴ κ.τ.λ. Ὁ ταξιδιωτὴς ποὺ θὰ πρῶτοεπισκερτῇ τὸ νηοὶ αὐτὸ βλέποντας τὴς ἐνδημισίας τῶν γυναικῶν θὰ νομίσῃ πὸς βροίκεται σὲ ἀποκορύφω θῆμα. Τόσο παράξενες καὶ ποικιλόχρωμες εἶνε.

Ὁ σημερινὸς πληθυσμὸς τῆς Αἰγίνης ἀνέρχεται σὲ δέκα χιλιάδες. Ἀπὸ αὐτοὺς οἱ χίλιοι εἶνε Ψαριανοί, ποὺ μετὰ τὴν καταστροφὴ τοῦ νηιοῦ τοὺς ζήτησαν ὅλοιο ἔχει.

Μιλῶσαμε παραπάνω γιὰ τὴς ἐνδημισίας τῶν γυναικῶν τῆς Αἰγίνης. Ἐξ αὐτῶν ἡ Ψαριανὴς ντύνονται ὁμοίαι μὲ τὴς Ἑλιθετιδες καὶ μεταχειρίζονται ποικίλια χρωμάτων στὰ ρούχα τους. Σήμερον ἐν τοῖτοις ἡ περισσότερες ἀπὸ τὴς δυστυχημέναις αὐτῆς γυναῖκες εἶνε ντυμένες πένθημα. Πενθοῦν τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς ἀδελφοὺς τὸν ποὺ ἔφαζαν οἱ Τοῦρκοι στὰ Ψαρά. Φοροῦν δηλαδὴ ἕνα μεγάλο κεφαλόδεμα, ἀπ' τὸ ὁποῖο ἔξερει ἡ ἀκρὴ ἐνὸς μαντιλιοῦ ποὺ σκεπάζει ὅλο τὸ πρόσωπο ἐκτὸς ἀπ' τὰ μάτια. Ἐπίσης τὸ μῆτωπο τοὺς καλύπτεται ἀπὸ μὰ πλεξίδω μιλίων. Δὲν μποροῦν ἐν τοῖτοις νὰ βρεθῶσι ἂν ἡ συνήθειαι αὐτῆ τοὺ ἀπελάσματος τοῦ προσώπου εἶνε ἀποϊ-

ξῆ του καὶ δεῖταιε στὸ μοναστήρι ἕνα ἀπόσπασμα στρατιωτῶν, οἱ ὁποῖοι συνέλαβαν τὸν πατριάρχη, τὸν ἔγδιναν καὶ τὸν ἐμαστίζονσαν ἀλύττητα μέχρις αἰμάτων.

Κατόπι, στὴ θεοὶ τοῦ Ἰωάννου, τοποθέτησαν τὸ Μεθόδιο, ὁ ὁποῖος εἶχε ἰσχυρὰ μεγάλες διώξεις ἐπὶ Θεοφίλου γιὰ τὴν λατρεία του πρὸς τὴς εἰκόνας. Καὶ ἀμέσως τότε ἄρχισεν ἄγρια ἀντίρρσιαις κατὰ τὸν εἰκονομάχου.

Οἱ ἐξορίστοι καὶ οἱ προεγραμμένοι γιὰ τὴν ἀφοσίωσι τοὺς πρὸς τὴς εἰκόνας ἔναγαγίσαν θρηματικὰ στὴν Κωνσταντινούπολι, οἱ φυλακισμέναι ἀπελευθερώθηκαν καὶ ἀνεκρηγύθησαν μαζύτοις τῆς πίστεως, καὶ ἀπάνω στοὺς τοίχους τῶν ἐκκλησιῶν ἀναστηλώθηκαν ἡ εἰκόνας.

Τέλος, στὴς 19 Φεβρουαρίου 843, ἔγινε μὰ λαμπρὴ τελετῇ στὴν ἐκκλησίαν τῶν Βλαχερνῶν, στὴν ὁποῖα συγκεντρώθηκε ὁ κληρὸς, ἡ αὐλὴ καὶ ὁλόκληρο τὸ Βυζάντιον...

Στὴν τελετῇ αὐτῇ, ἀφοῦ ἡ αυτοκράτειρα πέρας ὅλη τὴ νύκτα γονατιστῇ καὶ προσευχομένη μὰ μὲ τὸς ἱερεις, τὸ πρωῖ, περιστευχομένη ἀπὸ αὐτοὺς, παρουσιάστηκε στὸ πλῆθος ποὺ τὴν ἐπειρημοὺς μ' ἐνθουσιασμῶ. Ἐπειτα ἀκολουθημένη ἀπ' αὐτὸ, διευσθίνθηκε στὴν Ἁγία Σοφία, ποὺ ἔγινε ἡ ἐπίσημη ἀναστήλωσις τῶν εἰκόνων. Ἐκεῖ, παρερισκότο ἀναγκαστικῶς καὶ πολλοὶ εἰκονομάχοι, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ὑποχρεωθεῖ νὰ κρατοῦν στὰ χεῖρα τοὺς ἀναμμένους λαυλάδες καὶ νὰ προσεῖγονται γονατιστοὶ καθ' ὅλη τὴν τελετῇ.

Τὸ βράδι, στὰ ἀνάκτορα ἡ Θεοδώρα παρέθεσε λαμπρὸ συμπόσιο στοὺς κληρικοὺς καὶ τοὺς αὐλικούς.

Ἀπὸ τότε, εἰς ἀνάμνησιν τοῦ μεγάλου αὐτοῦ γεγονότος καὶ εἰς ἐμνήμη τῆς Θεοδόρας, ἡ ἐκκλησία μας κάθε χρόνο, τὴν πρῶτῃ Κυριακῇ τῆς Σαρακοστής, ἐορτάζει πανηγυρικῶς τὴν ἀναστήλωσι τῶν εἰκόνων.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

μῆσι Τουρκικῇ ἢ παραδοσι τῶν ἀρχαίων Ἀθιδῶν.

Ἡ Ψαριανὴς εἶνε γενικῶς νόστιμες, γενναῖοκαρδες καὶ ἱκανῶς νὰ ἐπιτελέσουν τὴς ἥρωικώτερες πράξεις. Ὅλες τοὺς σχεδὸν ἔξορουν κολύμπι. Ἡ θεοὶ τοῦ Κανάρη, μὰ εὐρωστὴ γρηὴ ἔξρητα χροῶν, σόθηκε κατὰ τὴν καταστροφῇ τῶν Ψαρῶν μόνω καὶ μόνω γιὰτὶ εἶχε τὴν ἀντοχὴ νὰ διατρέξῃ κολυμπώντας τρία μίλια!...

Ἀπ' τὴς οικογένειες τῶν Ψαρῶν ποὺ κατέφυγαν στὴν Αἴγινα ἡ περισσότερες ἔξακολουθοῦν νὰ ἀπασχολοῦνται μὲ τὸ κατὰ θάλασσαν ἐμπόριο.

Τὰ Ψαρά εἶνε ἕνας βράχος γινῶς καὶ ἄγονος, ἐνῶ ἡ Αἴγινα εἶνε ἀρκετὰ εὐφορη, ἔχει θαλασσῶν ἦλιο καὶ θελιτικῶν οὐρανῶ. Ἐν τοῖτοις αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει τοὺς ἔξορστοὺς θαλασσινοὺς νὰ νοσταλοῦν τὰ ἀγαπημένα τοὺς Ψαρά...

Ἡ Κυβέρνησι τοὺς πρόσφερε ἀντὶ τῆς γαμῆνης τῶν νηιοῦ τὸν Πειραιά. Ἀλλὰ αὐτοὶ ἐπιμένουν νὰ ἀνταπαστήσουν τὸ ἐνδοξὸ ὄνομα τοῦ Πειραιῶς μὲ τὴν ὀνομασίαν Νέα Ψαρά. Ἀλλοῖως δὲν ἐννοοῦν νὰ κατοικήσουν σ' αὐτῶν.

Εἶλα ἀνέκαθεν μεγάλη ἐπιθυμία νὰ γνωρίσω τὸν ἀτρόμητο ἀρχηγὸ τῶν πυρπολιτῶν Κωνσταντῖνον Κανάρη, γι' αὐτὸ ζήτησα νὰ μοὺ δείξουν τὴν κατοικία του. Τὸν βρήκα λοιπὸν στὸ σπίτι του καὶ νὰ κάθεται μὰ μὲ τὴν γυναῖκα του καὶ νὰ παίξῃ μὲ τὸ γιῶ το Μιλτιάδη, ἕνα παιδι μόλις τριῶν ἐτῶν.

Μὲ ὑποδέχτηκε μὲ ἀφέλειαι καὶ προθυμία καὶ μοὺ πρόσφερε μὲ τὸ μεγαλύτερο γιῶ το Νικόλα ἕνα μισανογιμένο τριαντάφυλλο, ποὺ στὴν Ἀνατολὴ ἀποτελεῖ δῆγμα ἰδιαιτέρως ἀγάτης.

Ὁ Κανάρης εἶνε νέος, τριαντάδυο χροῶν περίτοι, εἰλικρινῆς, εὐθιμοῦς καὶ ὑπερβολικῶς μετριοφύλου. Ἄν καὶ ἐπέμεινα πολὺ, ἐν τοῖτοις δὲν κατώρθωσα νὰ τὸν πείσω νὰ μοὺ διηγηθῇ ἕνα ἀπ' τὰ ἐνδοξὰ κατορθώματά του.

Ὅλοι οἱ σηματικώτεροι τὸν ἄγατοῦν, τὸν λατρεύουν. Οἱ Ὑδραῖοι ἴμοις τὸν ἔζηλεύουν γιὰ τὴ δόξα του καὶ μὲ τὴν ἐπιρροή του ἔχουν, κατώρθωσαν νὰ μὴν τοῦ ἀνατεθῇ φέτος ἡ διοικήσις πυρπολικῶ ἀπὸ τὴν Κυβέρνησι.

Στὸν τοῖχο τοῦ σπιτιοῦ του εἶδα νὰ κρέμεται τὸ ντουφέκι του. Τὰ μόνω πλῆθη τοῦ ἀτρόμητου αὐτοῦ ἀνδρὸς ποὺ πυρπόλησε τέσσαρα πολεμικῶ σκάφη τῶν ἔχθρῶν, εἶνε τὰ ὅπλα του καὶ ἡ ἀνδρεία του.

Ὅταν πέρνοι ἐκδιχθήθηκε τοὺς Τοῦρκους γιὰ τὴν πυρπόλησι καὶ τὴν καταστροφῇ τοῦ νηιοῦ του, μεταβάλλοντα σὲ στάτην ἕνα μεγάλο ἔχθρικο πλοιο, παρουσιάστηκε στὸ Ναύτιλο φτωχὸς καὶ στερομένοσις τῶν πάντων. Κι' ἐπειδὴ ὅλοι προθυμοποιήθηκαν νὰ συνιστῶσιν κατὶ πρὸς γάρον του, ὁ Κανάρης ἀπάντησε ἐνώπιον τοῦ νομοθετικῶ σώματος μὲ τὰ ἑπόμενα αὐτὰ λόγια :

— Ἄντι τῶν ἄλλων δώρων καὶ προτιμωσια νὰ μοὺ χάριστετε ἕνα πυρπολικὸ ἀόμοι γιὰ νὰ κάψω, ὑπηρετόντας τὴν πατριδα, τὰ πολεμικῶ τοῦ ἔχθρου!

Ἐνῶ μιλῶσαμε μὲ τὸν Κανάρη, ἡ γυναῖκα του ἐβύχασε μὲ τὴ μεγαλοπρέπεια Ρωμαῖας δεσποίνης, ἔνετα μωρὸ τριῶν μηνῶν, ὄνοματι Διοδοργῶ. Κατάγεται καὶ αὐτῇ ἀπὸ τὰ Ψαρά, εἶν' ἄσχηρη, σοβαρῇ καὶ σεμνῇ σάν τὴν Ἀθηνά.

Νανουρίσις σινά-σινά τὸν Λιχοῦργο τῆς, γιὰ νὰ μὴ δῆ ἀντιστῆ καὶ δὲν δείχνει καμμιὰ περιέργεια γιὰ ὅσα λέει ἀπὸ λεπτότητα πρὸς τὸν ἔξνο του, ἀπὸ σεβασμὸ πρὸς τὸν ἥρωικὸ τῆς σύζυγο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

Κωνσταντῖνος Κανάρης (Κατὰ τὸ γῆρας του)

